

5 Νοεμβρίου 2019

# **Διηγήσεις μακαριστού Γέροντος Χαραλάμπους Διονυσιάτου, υποτακτικού του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστού**

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Χαραλάμπος Διονυσιάτης / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)





Κάναμε πολλές ώρες προσευχή, τότε όταν ήμασταν κοντά εις τον Γέροντα Ιωσήφ, και τα πρώτα χρόνια κατόπιν, μετά την κοίμηση του Γέροντος, και πολύ χάριν μας έδιδε ο Κύριος, δι' ευχών του Γέροντος.

Έκανα 6 -8 ή και 10 ώρες ενίοτε προσευχή όρθιος. Μερικές φορές μου έρχονταν πολύ κούραση, και αισθανόμouνα άσχημα. Άλλοτε έρχονταν αμέλεια κ.λ.π. Τότε έλεγα εις τον εαυτόν μου: «Άρρωστος δεν είσαι έφαγες και ήπιες νερό.

Λοιπόν εδώ θα αγωνιστείς. Θα πεθάνεις εδώ προσευχόμενος. Δεν υποχωρούσα. Και μετ' λίγη ώραν, έρχονταν τέτοια ειρήνη και μακαριότης, που επί 4 ώρες, νόμιζα ότι δεν πατούσα στην γη νόμιζα, ότι 4-5 ώρες ήσαν 10 λεπτά. Την εποχή εκείνη, είχα πολλές καταστάσεις ο Θεός μου είχε δώσει πολύ χάριν».



*Η Ιερά Μονή Αγίου Διονυσίου, Αγίου Όρους.*

Ειρήνη με ειρήνη έχει διαφορά. Υπάρχει τεράστια διαφορά, από την ειρήνη που δίδει ο Θεός. Έτσι κάποτε προσευχόμενος, πλησίον του παραθύρου του κελιού μου, αισθάνθηκα ένα πράγμα, που δεν μπορεί να το έκφραση κανείς.

Εκεί που προσευχόμουν, ακούω ξαφνικά μία βοή. Αι αισθήσεις μου αι εξωτερικέ

κόπηκαν και άνοιξε μέσα στην καρδιά μου μία ειρήνη, σε ανέκφραστο βαθμό. Δεν μπορούσα να κουνηθώ. Μία ανέκφραστος γλυκύτης, γαλήνη, ειρήνη.

Δεν περιγράφεται αισθανόμενα παράδεισο μέσα μου. Αυτό ίσως κράτησε μια ώρα κατόπιν υποχώρησε. Κάτι όμως έμεινε μέσα μου. Βεβαίως ελάχιστο πράγμα παρέμεινε. Και έκτοτε, ότι και αν συνέβαινε οιαδήποτε φροντίδα, ταραχή, πειρασμός κλπ η ειρήνη μέσα μου δεν έφευγε.

Όταν έφυγε εκείνη ή μεγάλη και ανέκφραστος ειρήνη έκλαιγα φώναζα: «τι ήτανε αυτό - τι ήτανε αυτό; Θεέ μου έλεγα αυτή ήτανε ή ειρήνη που έδωσες στους άγιους Αποστόλους: Την Ειρήνη την Έμμήν δίδωμι υμίν. Δεν μπορούσα να βαστάξω” έκλαιγα - έκλαιγα. τι ήτανε αυτό, Θεέ μου!»

Σχετικά με την αγάπη του Θεού λέμε, ότι μας αγαπά ό Θεός ή ότι αγαπάμε τον Θεόν, ότι αισθανόμεθα αγάπη μέσα μας για τον Θεόν. Αυτό δεν είναι τίποτε είναι ελάχιστον, από την αίσθησιν εκείνη της αγάπης του Θεού, όταν σε επισκεφθεί ό Θεός, όταν σου δώσει την αγάπη Του. Τότε λιώνεις. Αν κράτηση αυτή ή αγάπη, αυτή ή αισθήσεις της αγάπης του Θεού, λίγα λεπτά, δεν αντέχεις τότε πεθαίνεις.

Ούτω κάποτε προσευχόμενος επί πολύ ώρα, ξαφνικά αισθάνθηκα την Παρουσία του Θεού μπροστά μου! (όχι να τον βλέπω). Εκείνη την ώρα, το τι αισθάνθηκα, δεν περιγράφεται. Ένας Θεός έρωσ ανέκφραστος, μία αγάπη που δεν περιγράφεται. Δεν μπορείς να κρατηθείς’ πέφτεις κάτω. Αν κρατούσε πάνω από 2 - 3 λεπτά θα πέθαινα δεν αντέχεις.

Από την πολλή αγάπη καίεσαι μέσα σου, από την πολλή γλυκύτητα και μακαριότητα, από , τον πολύ θείο έρωτα για τον Χριστό. Πέφτεις κάτω και άλλο τίποτα δεν λες μόνο, σώσε με - σώσε με, φωνάζεις διότι θα πεθάνεις αν κρατήσει, λίγο ακόμη. Τρία λεπτά εάν κρατήσει θα ξεψυχήσει ο άνθρωπος από , τον πολύ έρωτά στον Χριστό, από την πολλή αγάπη.

Μετά όταν υποχώρησε, επί τρεις ώρες περίπου έλεγα την ευχή και άφθονα γλυκύτατα δάκρυα έτρεχαν. Και πολλές φορές ενθυμούμενος την κατάσταση εκείνη της χάριτος, όπου αισθανόμουν δίπλα μου, μπροστά μου την παρουσία , του Θεού, έρχονται γλυκύτατα δάκρυα και προσευχή συνεχής.



Κάποτε προσευχόμενος πάλι, βλέπω τον εαυτόν μου ξαπλωμένο νεκρό απέναντι μου, φορώντας το πετραχήλι. Αυτό ήταν έκσταση, δράμα. Τώρα; τίποτε δεν έκανα σκεπτόμουνα τι λόγο θα δώσω στον Θεόν για τι πράξεις μου, για την ζωήν μου και με έπιασε δέος, μ' έπιασε τρόμος. Τι απολογία θα δώσω τώρα. Περίπου 10 λεπτά

κράτησε αυτή ή δράση.

Πάγωσα τώρα πηγαίνω στην κρίσιν. Έβλεπα μόνον τον εαυτόν μου κανέναν άλλον, τίποτε άλλο δεν έκρινα. Όταν συνήλθα, όταν ήλθα εις τον εαυτόν μου, είχα την αίσθηση της μνήμης θανάτου μου ήλθε πένθος και δάκρυα. Αυτή ή μνήμη θανάτου, αυτό το πένθος, βάστηξαν πολύ καιρό.

Άλλο λοιπόν ή μνήμη θανάτου που κάνομε ημείς με διάφορες σκέψεις και θεωρίες (κι' αυτή πολύ καλή και χρησιμότετη είναι), και άλλη αυτή, που δίδει ό Θεός εν αισθήσει.

Μία φορά ό Γέροντας μου είχε πει ότι αισθάνθηκε ένα ανέκφραστων αίσθημα αγάπης προς το Ευαγγέλιο κατά την Θ. Λειτουργία. Του έρχονταν να αγκαλιάσει το Ευαγγέλιον, ει δυνατόν να το βάλει μέσα του. Κι εγώ κάποτε αισθάνθηκα, ένα παρόμοιο αίσθημα ανέκφραστου αγάπης για το Ευαγγέλιον.

Ήθελα να πάρω το Ευαγγέλιον, να το βάλω μέσα στην ψυχή μου δεν το χόρταινα. Άλλοτε πάλι, εκεί που προσευχόμουνα, είχα επίσκεψη χάριτος. Όλη ή γραφή μπήκε τρόπον τινά μέσα μου. Περί Αγάπης, περί ειρήνης κ.λ.π. Ούτω άρχισαν να λέγονται όλα μέσα μου από την γραφή. Εκείνα που δεν διάβαζα, υστέρα τα διάβαζα και τα έβλεπα. Ύστερα περί ειρήνης. Μία - δύο ώρες συνέχεια. Ύστερα σταμάτησε αυτό, και άρχισε άλλο πράγμα. Θεέ μου, τι είναι αυτό; δεν μπορούσα να κρατήσω τον εαυτό μου. Τι φωτισμός είναι αυτός που δίδεις Θεέ μου, ώστε να γνωρίσουμε και να κατανοήσομε όλη την Γραφή!

Λέγοντας τι μπορώ να κάνω, αμέσως έφυγε ό νους μου και πήγε στη θάλασσα. Είδα την θάλασσα πολλαπλάσια πολύ μεγάλη. σαν να έβλεπα με τά μάτια μου, τα τεράστια κήτη που είναι μέσα. Θαύμαζα το μεγαλείο του Θεού, και την μικρότητα του ανθρώπου Εκεί, λοιπόν, που θαύμαζα, το πόσο μεγάλη είναι ή θάλασσα, και τα κήτη που περιέχει μέσα, ξαφνικά ό νους έφυγε έξω από την γη.

Έμεινα κατάπληκτος. Είδα μία απέραντη, αχανή, έκταση, επάνω - κάτω - δεξιά και αριστερά της γης. Ακατανόητη έκταση δεν βρίσκεις άκρη. Και μέσα στο αχανές αυτό Σύμπαν, την γη σαν μια σφαίρα, και περίξ εκατομμύρια πολλά σφαίρες σαν την γη. Έμεινα κατάπληκτος για το άπειρο χάος, για την απεραντοσύνη του Σύμπαντος.

Εκεί, λοιπόν, που θαύμαζα, ακούω φωνή: «Ο Θεός δεν χωράει, μέσα στο αχανές αυτό Σύμπαν τόσον μεγάλος, τόσον άπειρος είναι ό Θεός». Άρχισα να θαυμάζω και να εκπλήττομαι. Πόσον μεγάλος είναι αλήθεια ό Θεός; Πω, πω! δεν χωράει στο αχανές αυτό Σύμπαν! Θυμήθηκα εκείνη την ώρα, αυτό που λέγει ή Γραφή: «Ή γη είναι το υποπόδιον των ποδών του Θεού». Πόσον άπειρος είναι ό Θεός; και αν

τώρα σπρώξει με το πόδι του την γη;

Με έπιασε τρέμουλα κι' εγώ θα φύγω, θα πέσω με την γη στο χάος..., κι' εκεί επάνω συνήλθα από την θεωρία αυτή, και ήλθα εις τον εαυτόν μου.



Μετά από αυτήν την θεωρία, είχα την αίσθηση, ότι τίποτε δεν είμαστε εμείς. Γνώρισα, ότι απολύτως τίποτε δεν είμαστε. Τότε μένει πραγματική ταπεινοφροσύνη. Αυτή είναι ή ταπεινοφροσύνη, που λέγει ό αββάς Ισαάκ: «Είναι καλύτερα να κλάψεις μία ώρα για τις αμαρτίες σου, παρά όλο τον κόσμο να κερδίσεις, καλύτερα να γνωρίσεις την ασθένεια σου, παρά νεκρούς ν' ανασταίνεις». Ότι και να πεις, μπορεί να ταπεινώνεσαι εξωτερικά. Την πραγματική ταπείνωση, δεν την γεύεσαι, δεν την έχεις.

Μετά από αυτήν την θεωρία, χρυσά να φορούσα, δεν μου έκανε εντύπωση. Νόμιζα, ότι όλα τα ίδια είναι. Δεν αισθάνεσαι από μέσα τίποτε να σε βλέπουν π.χ. με λαμπερά, και να αισθάνεσαι ικανοποιήσει που σε βλέπουν.

Αυτή ή θεωρία, μου έφερε τέτοια ταπείνωση. Και δεν έφυγε από μέσα μου μέχρι και τώρα. Δόξες, τιμές, δεν με εντυπωσιάζουν. Καλύτερα να φορώ παρτάλια παρά λαμπρά. Δεν μου κάνει εντύπωση να επιδείξω... (κλαίει ό παπα Χαράλαμπος).



**πηγή:** Περιοδικό «Όσιος Φιλόθεος της Πάρου», τεύχος 9, Σεπτέμβριος-Δεκέμβριος 2003

**αντιγραφή από:** [Ψήγματα Ορθοδοξίας](#)